

Jesper Wung-Sung

Jesper Wung-Sung er født i Marstal på Ærø i 1971. Bag hans kinesiske efternavn gemmer der sig en spændende historie: Jesper Wung-Sungs oldefar var kineser, og for o. 100 år siden kom oldefaderen sammen med et par kammerater til Danmark via London på en slags dannelsesrejse. Da oldefaderen kom til København, blev han udstillet i Tivoli i København! I Tivoli havde man dengang opbygget "landsbyer" med afrikanere, grønlandere... og altså også kinesere. Så kunne danskerne komme ind og se på, hvordan de så ud og teede sig. Det var næsten lige som i Zoologisk Have, og det siger selvfølgelig noget om den tids syn på andre folkeslag, som man oven i købet kaldte 'primitive', fortæller Jesper Wung-Sung.

Dansk pige

"Der sker så det forunderlige, at en dansk pige forelsker sig i ham, der skulle blive min oldefar. Det må have været en form for ordløs kærlighed, for de må have haft svært ved at kommunikere sprogligt med hinanden. Pigenes familie er imod forbindelsen og slår faktisk hånden af hende, men alligevel vælger hun kineseren. De stikker af sammen til Frederikshavn, hvor de bliver gift. Ved giftermålet mister pigen – altså hende, der bliver min oldemor – sit danske statsborgerskab. Sådant var reglerne dengang. Jeg ved egentlig ikke, om det må betegnes som enten den helt store kærlighed eller som en fuldstændig hovedløs – ja, nærmest psykotisk – handling. Jeg kunne godt tænke mig – engang – at forske lidt nærmere i historien og måske i romanform beskrive, hvad der egentlig skete."

Oldefaderen og oldemoderen blev sammen hele livet og boede en årrække i Tyskland, men under 1. verdenskrig var japanerne ikke særligt populære i Tyskland, og da Jesper Wung-Sungs kinesiske oldefar ofte blev forvekslet med en japaner, måtte de fortrække. Forretningen, de havde i Tyskland, blev smadret, og derfor returnerede oldefaderen og oldemoderen til København, hvor de levede resten af deres liv.

Jesper Wung-Sungs oldefar og oldemor fik en række børn, en af dem bliver Jesper Wung-Sungs farfar, han gifter sig med en dansk pige, og de får tre børn, bl.a. Jesper Wung-Sungs far.

Hainan Wung-Sung

Det, der så bringer min familie til Ærø, er, at min far vælger at blive sømand, og på et tidspunkt beslutter han så, at han vil på Navigationsskolen i Marstal. Her forelsker han sig i en ærøsk bondepige – og hun i ham - og det bliver næsten en slags parallelhistorie til min oldefars og oldemors historie. I det lille samfund på Ærø var sømændene på Navigationsskolen ikke særligt velanskrevne. Det var også underligt, at han hed Hainan Wung-Sung (Hainan betyder i øvrigt "syd for havet". Red.), men bondepigen bliver imidlertid gravid, og hendes forældre bliver nødt til acceptere forbindelsen – og de får så mig i 1971."

Jesper Wung-Sungs far har som skibsfører sejlet – og sejler fortsat - både med tank- og containerskibe over hele verden, og Jesper Wung-Sung har været med ude at sejle i ferieperioder og ved, hvad faderens arbejde går ud på, men erhvervet har aldrig trukket i ham.

Barndom

Jesper Wung-Sung voksede op i søfartsbyen Marstal og har i sit forfatterskab trukket meget på det geografiske, men personerne i hans bøger er aldrig nøgleportrætter, fortæller han - men stykket sammen af flere personer, han har mødt. Han bliver ofte

spurgt, når han er ude at holde foredrag, om den eller den ikke er for eksempel Johan Hugtand fra novellesamlingen *To ryk og en aflevering*, der er Jesper Wung-Sungs debutbog – men sådan er det altså ikke.

”Jeg er naturligvis glad for, at folk identificerer sig med mine personer, når de læser, men der er ikke tale om bestemte personer, men flere forskellige personer, der er blandet med min fantasi. Jeg trækker selvfølgelig på de personer og de oplevelser, jeg har med mig fra mit eget liv. Mit udgangspunkt som forfatter er bl.a. min tro på, at det, som de fleste af os oplever, det banale, det kedelige... i virkeligheden er dybt interessant. Mine bevæggrunde til at skrive *To ryk og en aflevering* var, at jeg ikke vil skrive en bog om konger og dronninger eller med masser af vold og kærlighed, men i stedet ville jeg skrive om de små ryk og forskydninger, der sker i menneskers liv. Om drenges og mænds to sider, der hvor deres liv på en måde deler sig i det, de har fælles med deres eget køn, og det, de har fælles med det andet køn. Som at stå i midtercirklen på en fodboldbane, men på hver sin banehalvdel, om den seksuelle slang og den fodboldmæssige slang, om de små sejre og nederlag, vi alle møder i hverdagen. Mit udgangspunkt var, at verden er fantastisk nok, som den er!”

”I går”

”Hvis man ser på sit eget liv og ser på, hvordan det var ’i går’, så tror jeg, at ’i går’ bestod af alle mulige små sejre og nederlag, som hele tiden har indflydelse på ens selvopfattelse. Klokkeren ’kvarter over tre’ syntes jeg måske, at jeg var et ganske glimrende menneske – måske oven i købet en god forfatter – og så klokken ’kvarter over fire’ var situationen en helt anden. Måske kom jeg til at tænke på, at der lå en rykker på skrivebordet. Disse små forskydninger er vanvittig interessante, synes jeg. I dag – hvor jeg er 35 – svinger pendulet ikke så voldsomt, som da jeg var ung. Nu synes jeg måske ikke, at jeg er helt fantastisk, men jeg er heller ikke helt elendig.”

Mange kunstnere har tidligt en idé om at blive kunstnere, men sådan forholdet det sig ikke med Jesper Wung-Sung. Mens han voksede op på Ærø, læste han så at sige ingen bøger eller hørte tidens musik... Når han kom på skolebiblioteket og blev spurgt, hvilken bog han gerne ville have, svarede han altid: ”Giv mig bare den tyndeste, du har!”

Jeg forstår ikke spørgsmålet!

”Jeg havde simpelt hen intet behov. Verden var som, den skulle være! Folk spørger somme tider: ”Jamen, var det ikke kedeligt?” – og jeg svarer: ”Jeg forstår ikke spørgsmålet!” Der var det, der skulle være, og det har vel også præget mig siden hen. Der skal jo kun en fodboldbane til at spille fodbold, et værtshus til at blive fuld og en pige til at blive forelsket. Det hænger vel også sammen med, at jeg aldrig har følt mig udenfor. Hvis nu alle mine klassekammerater havde læst bøger, så ville jeg have følt mig anderledes, men nu har jeg gået på en skole, i en klasse, hvor vi rendte rundt, klatrede i træer, spillede fodbold... helt naturlige ting, som jeg har brugt hele min barndom på.”

Engang tilbragte en dansk-amerikansk ven, bosat i Houston Texas, som knægt en sommerferie i skipperbyen Marstal hos familien Wung-Sung. Mange år senere spurgte hans storebror ham, hvad han dog havde fået tiden til at gå med på sådan en lille ø, hvortil han svarede: ”Well, man spiller fodbold og fanger salamandere.”

”Jeg har ikke set tingene udefra, jeg har været med 100 %! Men jeg har også været privilegeret, fordi jeg altid har været ”en-8-med-pil-opad-person”. Lige lidt over midten. Efterfølgende kan jeg se, at det falder mig helt naturligt at skrive om det, fordi det bare ligger der, og fordi jeg ikke har distance til det. Jeg har senere kunnet konstatere, at det åbenbart er nærmest dybt originalt, at jeg *ikke* har følt mig anderledes eller udenfor.”

På gymnasium

Efter folkeskolen kom Jesper Wung-Sung på Nyborg Gymnasium, hvor han blev en af kostskoleeleverne, men det fungerede ikke rigtigt for ham. Det eneste, han – iflg. eget udsagn - kunne finde på, var at forlænge folkeskoletiden, skolegården... Altså på gymnasiet nogle timer og så hjem, spille fodbold, drikke nogle bajere, jage piger... - men det gik ikke i længden. Det gav for mange ”rykkere og for få afleveringer”, og det fik pludselig nogle ubehagelige konsekvenser for Jesper Wung-Sung. Nu fangede bordet pludseligt, og han besluttede at tage skeen i den anden hånd.

”Det blev til én lang fest, og det kunne jeg ikke administrere. Jeg traf så for første gang i mit liv en beslutning selv, meldte mig ud af Nyborg Gymnasium og startede på en frisk på Svendborg Gymnasium og blev student i 1992 (og han fik en fornem eksamen, forlyder det fra sædvanligvis velunderrettede kilder i Svendborg! Red.).”

Fra ”Lucky Luke” til Franz Kafka

”Det er i gymnasiet, jeg for første gang møder litteraturen for alvor, og jeg tager springet direkte fra ”Lucky Luke” til Franz Kafka! Lige på og hårdt! Jeg gik ind i en boghandel og købte ”Slottet”, på intuition, på bagsideteksten og på billedet af Kafkas sørgmodige ansigt. 400 sider om en mands mislykkede vandring op til et slot. På trods af Kafkas lidt stive, juraagtige sprog, så blev det en fascinerende oplevelse, som jeg aldrig vil kunne ryste af mig. Og så fortsatte jeg ellers bare derfra: når jeg kunne læse Kafka, kunne jeg også læse ”Raskolnikof” af Dostojevski. Hvor andre læste lektier, så læste jeg bøger – og sideløbende gjorde jeg jo, hvad jeg altid har gjort!”

Allerede i gymnasietiden skrev Jesper Wung-Sung historier frem for at skrive stile, eller også brød han med stileoplægget og slog over i fiktion. Det indkasserede han både 03'ere og 5-taller for!

På universitet

Efter gymnasiet valgte Jesper Wung-Sung at læse litteraturvidenskab på Københavns Universitet, men allerede fra første dag kunne han mærke, at studiet var ”underligt langt væk fra ham”. For eksempel nåede han aldrig at lære at skrive en analytisk opgave med distance og en lang litteraturliste. ”Jeg fik aldrig det kyniske analyseblik,” som han udtrykker det.

Meget af den såkaldt store og fine litteratur anså han for at være dybt kedsommelig, men han udnyttede, at der ikke var mødepligt og læste en masse bøger. Senere gled han over i danskstudiet og senere engelskstudiet, men selv om han ikke i den forstand studerede, var det en periode, hvor han lærte at være arbejdsom. Stod tidligt op om morgenen og læste, læste...

Står op for at skrive!

”Det er i denne periode, jeg finder ud af, at jeg vil skrive. Jeg opdager pludseligt, at jeg står op for at skrive i stedet for at læse. Det første, jeg skriver, er et romanudkast om en ung fyr, der kommer fra en provinsby for at gå på universitetet. Han bliver hurtigt træt af sine studier - ligesom jeg selv bliver – og bruger tiden på at læse bøger og drikke bajere - ligesom jeg selv gør. Jeg finder hurtigt ud af, at det er en form for fiktiv dagbogsskrivning. Hovedpersonen hedder ikke Jesper Wung-Sung, men det er mere end tydeligt, at det er mig. Det næste, jeg så går i gang med, er nogle noveller, der tager udgangspunkt i nogle mennesker, der bor i en lille provinsby, der godt kunne være Marstal. Senere bliver de en del af min første novellesamling.

Debut

Jesper Wung-Sung debuterede som 27-årig i 1998 med novellesamlingen "2 ryk og en aflevering", der er korte realistiske noveller fra en havneby et sted i provinsen. Novellerne handler om mænd i alle aldre, fra den lille dreng via pubertetsknægten og den voksne mand til oldingen, og alle skildres i deres hverdagsagtige tilværelse på fodboldbanen, grillbaren, værtshuset, osv.

Avisbude

"Der er avisbude med i mange af mine bøger, for det er noget jeg selv har prøvet på min krop. En af de første noveller, jeg skrev overhovedet, er "Avisen" fra *To ryk og en aflevering*. Den er et forsøg på at skildre en lang, farefuld odysseé. Avisbudet er Odysseus, "vi" skal nå hjem igen fra den farefulde færd, og "vi" møder en bidsk hund, en sød tillokkende pige, cyklen vælter, der mangler en avis..."

Form og indhold krydser så at sige hinanden i *To ryk og en aflevering*, som Jesper Wung-Sung modtog Forums Debutantpris for i 1998.

Film

På et tidspunkt blev Jesper Wung-Sung kontaktet af filminstruktøren Aage Rais-Nordentoft, der havde læst "To ryk og en aflevering". De mødtes i et sommerhus og blev enige om præmisserne for samarbejdet. Provinsbyen blev for eksempel ikke Marstal, men Lystrup ved Århus. Til gengæld skulle skolegården, fodboldbanen, grillbaren, osv. bevares som locations, som det hedder i filmsproget. Filmen "To ryk og en aflevering" er et selvstændigt værk, men inspireret af en håndfuld af novellerne fra novellesamlingen. I filmen er der fokus på Jakob, der går i 1. G. og tager skolearbejdet meget let. Han har lidt småkriminelt kørende sammen med kammeraterne Bo og Mikkel, og drengene må en tur på politistationen. Det ser sort ud, men heldigvis viser Mathilde sig at være en sød og frelsende engel for Jakob. Jesper Wung-Sung har skrevet manuskriptet sammen med Aage Rais-Nordentoft, og filmen er udsendt på DVD i 2004.

Den korte form

"Som forfatter er jeg først og fremmest prosaist. Jeg har aldrig skrevet lyrik og kommer heller aldrig til det. Den måde at bruge sproget på ligger slet ikke til mig. Jeg bruger sproget til at fortælle historier på en meget kontant måde, tæt op ad det mundtlige sprog. Jeg er jo ikke – som jeg tidligere har fortalt – opvokset med et skriftsprog ved siden af. Jeg laver undertiden sætninger, som min redaktør på forlaget studser over, men jeg får for det meste lov til at lade dem blive stående. Jeg vil tæt på det sprog, der ligger lige for. Den korte form må gerne handle om noget, og det skal være her og nu. Novellen er et kort fortalt "hug", og netop derfor giver den mulighed for at eksperimentere med forskellige historier og forskellige stemmer. Den korte form smitter også af på mine romaner, og jeg tror, at jeg altid vil veksle mellem roman og novelle."

"Isbjergteknik"

Jesper Wung-Sung kræver mest af sine læsere i sine noveller, der tilhører en tradition, der går langt tilbage til bl.a. Ernest Hemingway og hans berømte "isbjergteknik", der betyder, at det meste ligger under overfladen.

"Jeg bryder mig ikke om litteratur, der er set oppefra af den alvidende forfatter, så for at være tæt på bevidstheden kan jeg godt lide, at man skriver han og hun for at komme tættere på personerne. Jeg tror, det er noget, jeg har med fra min barndom: at der var nogle ting, som jeg ikke dengang kunne erkende eller gennemskue, som havde en dobbeltbundethed. Jeg husker replikkerne, og denne dobbeltbundethed har jeg åbenbart båret med mig, fordi der lå noget andet under, men uden at jeg vidste det."

Romandebut

Året efter debuten med *To ryk og en aflevering* - i 1999 - udkom så romanen *Kender du ikke akkusativ*, der er en realistisk gengivelse af en social nedtur af de helt store. Først mister den 29-årige Flemming Brønd arbejdet på det lille provinsskibsværft, så skrider konen, og så går han på druk. Men et eller andet sted forbliver hans trods og selvværd intakt, og roman slutter forsigtigt optimistisk. Måske er Flemming Brønd en sølle skæbne, men Jesper Wung-Sung forstår ham faktisk fuldt og helt.

"Han er jo en "sammenstykning" af personer, jeg har mødt – og en "opfindelse", der kommer ud af et mundtligt sprog. Efter *To ryk og en aflevering* havde jeg behov for at tage en af de o. 100 personer, der er med i de tyve noveller, og stille skarpt på ham, lade ham fortælle. De to første linier i romanen lyder sådan her: *"Det var ikke så meget det. Det var mere det, at alle andre vidste det, og havde måske vidst det hele tiden, mens jeg ikke vidste en skid."*

Når jeg først finder ud af, hvordan han formulerer sig, vokser han, og så kommer karakteren frem. Jeg tager i romanen udgangspunkt i en ekstrem mundtlig stil hele vejen igennem. Jeg sætter en mand ved et bord i et rum og lader ham fortælle. Det er jo reelt det, der er projektet i *Kender du ikke akkusativ*.

Flemming Brønd må hele vejen ned?

"Ja, det må han – og også fordi han er en tøsedreng, han tør ikke gå ind i konflikterne. Måske afspejler han lidt, hvordan jeg selv tidligere har teet mig. At vige væk fra at træffe vigtige beslutninger indebærer, at andre træffer dem for en: Hans kone ved at gå fra ham, hans arbejdsgiver ved at fyre ham, hans ven ved at smide ham ud... Men Flemming Brønd er også et af de der badedyr, der ikke kan drukne, han dukker op igen og igen – og det gør han i kraft af sit sprog. Han overlever ved at fortælle sin livshistorie, så det giver mening. Og det gør vi alle! Nogle gange hænger historien og virkeligheden slet ikke sammen, men andre gange er det jo historien, man kommer videre på."

Romanen slutter faktisk lettere optimistisk. Flemming Brønd er på vej mod overfladen klogere på mange ting, og han er klar med en ny vittighed. Men er Flemming Brønd ikke bare en, der flyder med strømmen, en, der ikke kan tage sig sammen?

"Jo, men mit modspørgsmål er: hvad skal han tage sig sammen til? Objektivt set kan man efter min mening ikke postulere, at det liv, jeg lever som forfatter, giver mere mening end Flemming Brønds. Men for sin egen skyld bør han nå frem til nogle erkendelser, til ikke at drikke så mange øl, og for sin egen skyld skulle han overveje, hvordan han har ageret i sit parforhold. Jeg vil ikke postulere, at det, han bruger sin tid på, er mindre eksistentielt rigtigt, end det, jeg gør. Mit liv er ikke mere rigtigt - eller virkeligt - end hans!"

Og havet klapper

I 2000 udkom en ny novellesamling med titlen *Og havet klapper*, der er lidt mere krævende end debutnovellerne. Det er igen en række korte noveller fra velfærds-Danmark, hvor Jesper Wung-Sung prøver at indkredse den danske hverdag og virkelighed set fra flere højst forskellige synsvinkler - undertiden med mere eller mindre sandsynlige indfaldsvinkler. Nogle af novellerne er stadig realistiske. Historiernes tema er fælles, nemlig det at være - eller ville være - anderledes, men handlingerne spænder vidt - lige fra novellen "Sange syd for grænsen", der handler om en ung kvindes rejse igennem Europa, og til novellen "De tre veninder", hvis hovedperson er en pige, som lider af spiseforstyrrelser. De tre veninder hedder i øvrigt Kate, Claudia og Naomi, hvis efternavne Moss, Schiffer og Campbell uvilkårligt – og ikke helt tilfældigt - skal lede tanken hen mod tre smukke og kendte fotomodeller.

Medierealisme

Medieverdenen er næsten en parallel virkelighed til den virkelige virkelighed, og det er den, Jesper Wung-Sung stiller skarpt på i *Og havet klapper*. En anmelder kaldte novellesamlingen for "medierealisme", og det var et rigtig godt udtryk, synes Jesper Wung-Sung.

"Jeg forsøger at lave de der uvirkelige spring, som medieverdenen er så fuld af. Mange af novellerne i *Og havet klapper* handler om, hvordan man opfatter sig selv gennem medierne. I den korte novelle "Hjemmet" forsøger jeg at "skrive en TV-avis ud". Hvad nu, hvis TV-avisen udspillede sig i hjemmet? Så ville man have en studievært, patriarken, manden, faderen, så kommer konen og siger, at hun vil gå fra ham - "politisk krise", osv. En måde at bruge medieverdenens egne formler på i en novelle."

Ideen til Kamelen kom til sidst?

"Jeg har selvfølgelig en frygt for, at jeg ikke slår til, at jeg ikke er god nok, men min frygt kommer aldrig til at bunde i, at jeg skulle gå tør for ideer. Jeg må dagligt foretage en grovsortering af alle mine ideer. På mit arbejdsværelse har jeg en reol med 30 ringbind med de mest presserende ideer. Hver gang jeg får en idé, kommer jeg ideen i det relevante ringbind og flytter det en plads frem i rækken, så det ringbind, der står øverst – og først - i reolen, er den idé, jeg har udviklet mest på. Når jeg så er klar til at arbejde med en ny bog, tager jeg fat i ringbindet øverst oppe.

Ideen til *Kamelen kom til sidst* er en af de sjældne gange, hvor ideen kom som et lyn fra en klar himmel. Da jeg flyttede til København, købte jeg et Zoo-Pas, så jeg kunne gå i Zoologisk Have, lige så ofte jeg ville. En dag kom jeg hen til kamelburet, hvor kamelen stod og kiggede ned på mig og jeg op på den, og uvilkårligt kom jeg til at tænke på, at det var ufatteligt, at den kunne se så arrogant ud og samtidig være så ufattelig grim. Lynhurtigt fik jeg også fundet frem til ordspillet "Der er skidt - og der er kamel". Teksten blev faktisk født i ét stykke og på ganske kort tid."

Kamelen kom til sidst (2000) er en herlig billedbog med vidunderlige tegninger af Ursula Seeberg. Kort fortalt handler historien om, at Gud efter seks dages hårdt arbejde med at skabe jorden nu omsider har tid til at hvile sig. Men han har glemt noget: En bunke ben, som Gud hastigt skaber om til et meget mærkeligt dyr, nemlig kamelen.

En, to, tre - nu!

Ungdomsromanen *En, to, tre - nu!* (2001) er en smuk ungdomsroman om kærlighed, venskab, forelskelse og død. Jeppe møder i 1.g den smukke og lidt mystiske Cecilie, der bliver meget syg af kræft. Historien handler om, hvordan Jeppe klarer tilværelsen samtidig med, at spiller basketball og holder forbindelsen til sine gamle venner. Romanen er på én gang både spændende, sørgelig og gribende, men også med et håb om, at det kan lade sig gøre at komme videre i sit liv på trods af en stor sorg.

"Personligt synes jeg ikke, det er min bedste bog, men samtidig må jeg jo konstatere, at det måske er den bog, jeg burde være mest stolt af, for jeg hører gang på gang, at det er en historie, der får "analfabeter" – især drenge som mig selv i den alder – til at læse. Det var en opfordring fra Daneklærerforeningen til at skrive en roman i serien "Frit for fantasi". Jeg blev hurtigt klar på, at det skulle være en jeg-fortælling, at den skulle foregå i Svendborg, at hovedpersonen Jeppe skulle gå på gymnasiet, at han skulle være høj, og at der skulle være to poler i hans liv, nemlig basketball og Cecilie. Det er ikke en historie fra det virkelige liv, men jeg trækker naturligvis på navne, steder, går i mine egne "fodspor", m.v. Jeg har cyklet over dæmningen til Thurø for at besøge en kæreste, men der går faktisk en vandrehistorie om, at Jeppe er mig, men jeg har aldrig været så dygtig til basketball, og jeg har heldigvis aldrig haft en kæreste, der døde af kræft. Mennesker i min omgangskreds er ganske vist døde af kræft, og de følelser trækker jeg naturligvis på."

Pelle Johns engle

Pelle Johns engle - en drengeroman fra 2002 er en herlig og indsigtfuld roman om de tre "engle" Niklas, Joakim og Aksel, der tager deres selvvalgte opgave som "det godes" vogtere yderst alvorligt! De går i 6. klasse og har dannet en klub, der er stærkt inspireret af filmen "Charlie's Angels", der har de tre smukke filmskuespillerinder, Cameron Diaz, Drew Barrymore, Lucy Liu, i hovedrollerne.

"Jeg burde egentlig – iflg. mit "mønster" med et skift mellem roman og noveller – have skrevet en novellesamling, og på en måde gør jeg det alligevel. *Pelle John...* skulle nemlig som udgangspunkt have en stram form, men hvor der samtidig skulle foregå en masse under overfladen – og så ville jeg gerne holde fast i mundtligheden med mere eller mindre vanvittige dialoger mellem de tre drenge."

Der ligger en smerte, en bund af alvor igennem hele romanen, men også noget morsomt med for eksempel drengenes sammenhold omkring klubben "Pelle Johns engle". Det handler samtidig om Jesper Wung-Sungs fascination af barndommen og det tidspunkt, hvor drengene bevæger sig fra barndommen til ungdommen. Det er - iflg. Jesper Wung-Sung selv – i virkeligheden en indvielseshistorie, hvor udgangspunktet var at beskrive, hvordan man går fra en tilstand til en anden, at man kommer til en erkendelse af, at man kan dø, at man opdager, at folk opfører sig anderledes, end man troede, og endelig forholdet til det andet køn.

"Niklas har størst behov for at holde fast i fortiden, barndommen, hvorimod de to andre drenge - Joakim og Aksel - er lidt længere fremme i deres udvikling. Pelle John er i virkeligheden en helt tilfældig gammel mand, som slet ikke er klar over, hvad drengene har gang i. Jeg tager også - i lighed med novellesamlingen *Og havet klapper* - fat i medieverdenen og er bl.a. inspireret af filmen "Charlie's Angels" med de tre filmdivaer."

Alamo

Alamo (2005) - med illustrationer af Rasmus Bregnhøj - indgår i Dansklærerforeningens billedromanserie og er en meget flot Jesper Wung-Sung-historie. Den handler om drengen Jacob, der beskriver den dramatiske 13 dages belejring af Fort Alamo i Texas i 1836. Mexicanerne angriber texanerne, og Jacob kæmper på lige fod med de voksne. Hvor har Jesper Wung-Sung fået inspiration til denne barske historie?

"Bortset fra tre år, hvor min familie og jeg boede i Houston i Texas, har jeg i hele min barndom boet i Marstal, men min far blev i en periode udstationeret på rederiets kontor i Houston, og vi flyttede så til Texas. Det er i USA, at jeg for første gang ser resterne af det berømte Fort Alamo, og det gør et stort indtryk på mig at stå ved glasmontrerne og se lederen Jim Bowie's lange kniv, læse om David Crockett, osv. ... Det er en historie, jeg tager med mig, og i det øjeblik, jeg bliver bedt om at skrive en tekst i serien med billedromanerne, siger jeg ja uden at tænke nærmere over det. Det måtte – sagde forlaget - godt være en tekst med action og med appel til især drengelæsere, og lige så snart jeg var kommet hjem fra mødet i København, vidste jeg, hvad jeg ville skrive om, nemlig slaget ved Fort Alamo. Jeg får så mulighed for at foretage en studierejse til USA, og jeg indlogerer mig på et hotel lige over for Fort Alamo, som amerikanerne næsten opfatter som en slags helligdom. Jeg læser en række bøger og falder over nogle breve fra de mennesker, der deltog i det berømte slag mellem amerikanerne og mexicanerne i 1836. Soldaterne opholdt sig i Fort Alamo i 13 dage, men på den 10. dag får de meddelelsen om, at de ingen forstærkninger får. Altså en slags dødsdom! Det, jeg så bliver meget optaget af, er, at de sætter sig ned og skriver breve. Meget smukt synes jeg. Jeg finder så ud af, at min historie skal være skrevet som et brev, men hovedpersonen skal bruge et sprog, som skal afspejle, at det er i 1836. Jeg har taget udgangspunkt i en bondedreng, der hedder Jacob og er 14 år. Han kan selvfølgelig ikke formulere sig litterært, ja, han kan knap nok læse og skrive. Breve fra dengang er karakteriseret ved en utrolig beskeden jeg-

bevidsthed: Vi gjorde..., så marcherede vi 50 km..., og så sov vi... . Jeg'et fylder ikke meget, og sproget er et beskedent sprog, der gør det muligt at koge et helt liv – en hel barndom – og slaget ned til 65 sider. Igen et eksempel på, at indhold og form krydser hinanden på en fin måde. Det er – synes jeg – den bedste bog, jeg har skrevet, og indeholder alle de elementer, jeg finder vigtige at skrive om: kærlighed, venskab, sport (sækkepibekonkurrencen), liv, død... Det er en tekst, der rummer alt det, jeg prøver at udtrykke i mit forfatterskab.”

Kig i øvrigt på hjemmesiden The Alamo Site: <http://www.thealamo.org/>

Lidt berømt, meget berygtet

Voksenromanen *Lidt berømt, meget berygtet* - en skolelærerroman udkom i 2006, men kan sagtens læses af gode læsere i folkeskolens ældste klasser. Her er masser af spændende barndoms- og skolehistorier. Hovedpersonen – den omtrent 40-årige Martin Jensen - er 3. generationslærer i en lille, fiktiv fynsk landsby, Belstrup, der geografisk er placeret lidt nord for Svendborg. Da en tidligere elev vender tilbage til byen, åbnes der for Martins erindringer om livet i landsbyen i barndommen og de oplevelser, han havde som barn og som ung. Det er en roman om de stærke og de svage, om skyld og uskyld, om de berømte og de berygtede, om had og kærlighed. Romanen er fortalt i tre lag. Et nutidigt lag, der skildrer Martins hverdag en enkelt arbejdsuge fra mandag til fredag, en førnutidsdel og historien om Martins egen opvækst, hvor Jesper Wung-Sung med indskudte tilbageblik fortæller om morfaderen, forældrene og Martins egen historie fra barn til voksen. Romanen er fyldt med mange – og yderst forskellige - personer, som Jesper Wung-Sung er mere end dygtig til at få til at træde tydeligt frem for læseren. Martin Jensens besøg i en socialt belastet hjem for at fortælle, at et af børnene skal til at have specialundervisning, er en yderst realistisk – og meget humoristisk – scene fra en skolelærers somme tider besværlige liv, ja, i dette tilfælde er en hel familie faktisk uden for pædagogisk rækkevidde.

Om at vende tilbage

”*Lidt berømt, meget berygtet* er skrevet før *Alamo*, men er udgivet i omvendt rækkefølge. Romanen er mit forsøg på at opsummere for mig selv efter seks år som forfatter. Egentlig var det jo slet ikke min drøm at blive forfatter, men pludselig var det ud fra et stærkt behov – og jeg er meget glad for at være forfatter i dag. Imidlertid var jeg bange for, at det gik for nemt, så derfor gav jeg mig selv en ny udfordring, et forsøg på at tage de genrer, jeg havde beskæftiget mig med, op til en ny behandling. Først og fremmest novellen og romanen, det realistiske, det eventyrlige... - og så proppe det hele ind i en roman. Det er en tyk roman med en fortløbende handling, men den har også masser af sidehistorier, hvoraf nogle nærmest er selvstændige noveller. En slags ”Dirch Passer-princip”: han kunne for eksempel under en forestilling finde på at bryde replikrækken og gå over i den anden side af scenen og sige en lyd. Det samme gør jeg på en måde i romanen. Jeg havde også behov for en hovedperson, der var mere reflekterende end Flemming Brønd i *Kender du ikke akkusativ?*. En Flemming Brønd-type ville ikke kunne bære at være så reflekterende som Martin Jensen, der jo også er o. 10 år ældre, end Brønd er. Jeg trækker selvfølgelig igen på provinsmiljøet fra Ærø, selv om historien udspiller sig i den lille fiktive by, Belstrup, der er placeret lidt nord for Svendborg.”

Hvorfor valgte du en lærer som hovedperson?

”Fordi Martin Jensen som lærer er i stand til at se en udvikling, er i stand til at reflektere, og så har jeg jo venner, der er lærere, min kæreste er lærer. Lærere tænker i mennesker hele tiden, og det er jo det, der kendetegner den gode lærer. Det er en helt naturligt at opfatte verden på den måde. Jeg har i øvrigt opdaget, at de 10 år i folkeskolen har betydet mere for den person, jeg er blevet til, end jeg overhovedet troede. Det er en udvikling, man

ikke bare kan vælge fra, og derfor er det med i romanen. Det afspejles også i, hvordan Martin opfører sig i nutidsdelen.”

Mænd er fra Marstal

Mænd er fra Marstal (2007) er en novellesamling, der i sværhedsgrad ligger imellem Jesper Wung-Sungs to andre novellesamlinger To ryk og en aflevering og Og havet klapper. Det er surrealistiske, tragikomiske og kærlige portrætter af aggressive, modløse, ofte handlingslammede eller dagdrømmende mænd og drenge. Titelnovellen eksisterer ikke, men den første novelle – ”Fætter Bersærk” – er et lån fra Lidt berømt, meget berygtet og et levn fra To ryk og en aflevering, der oprindeligt indeholdt 23 noveller, men Jesper Wung-Sung var nødt til at smide tre noveller væk. De to har han lykkelig glemt, men den tredje – altså ”Fætter Bersærk” – har forstyrret ham, fordi han syntes den rummede noget vigtigt.

”Fætter Bersærk” er en barsk historie - en slags Abraham-Isak-historie – om en far, der tager sig søn med ud at sejle. Han er blevet skilt fra konen, og et kort øjeblik overvejer han at slå sønnen ihjel, men han gør det dog ikke. Det er en historie, jeg først har kunnet skrive, efter jeg selv er blevet far – og så var jeg ellers i gang med *Mænd er fra Marstal*. Novellen ”I dag havde jeg besøg af Cameron Diaz” er inspireret af en underbo, jeg havde, mens jeg boede på Vesterbro i København. En kontanthjælpsmodtager, der altid var fuld, og som altid spillede høj musik om natten, så jeg ikke kunne sove. Han fortalte hver gang, jeg mødte ham, at han havde 200 bonsai-træer i lejligheden, men det kunne jeg slet ikke forbinde med hans lille røgfylde to-værelses. Når han fortalte, hvad han tidligere havde lavet, havde han været sømand, på et reklamebureau, pilot, bestyrer af en McDonald-restaurant... Hvis man lagde det hele sammen, ville han være ”431 år” gammel, så han levede med sine overdrivelser i en slags Münchhausen-verden. Men samtidig kunne man se hans sårbarhed, en formildende side ved ham. Novellen handler om en bistandsklient, der hver gang han taler med sin sagsbehandler, ikke har nået at udfylde papirerne, fordi han lige har haft besøg af Cameron Diaz eller andre berømtheder.”

Hvad driver dig?

”Hvis folk fortsat gider udgive mine bøger, og hvis folk fortsat gider læse mine bøger, så kommer jeg aldrig til at lave andet end at skrive bøger. Årsagen til, at jeg er så overbevist om det, er, at jeg ikke er blevet forfatter, fordi de var en barndomsdrøm, eller fordi jeg synes, at det bare er sjovt at være forfatter. Jeg er reelt blevet forfatter – for nu at være lidt højtravende – på grund af et eksistentielt behov, for at jeg kan bearbejde nogle ting omkring tilværelsen. På et tidspunkt i mit liv - måske vil nogen sige på et sent tidspunkt i mit liv – måtte jeg erkende, at tilværelsen ikke bare er så simpel, som jeg troede. At man ikke bare kan nøjes med at gå lidt i skole, spille lidt fodbold, jage piger... men at der også bliver stillet nogle krav fra samfundets side. Og jeg må erkende, at jeg er underlagt nogle rent eksistentielle spilleregler, som jeg ikke helt fatter dybden af. Eksempelvis at vi ved, vi alle skal dø, men vi ved bare ikke hvornår. Det er en mærkelig ”regel”, synes jeg. Det er jeg nødt til at bearbejde. Vi kan slå op i Statistisk Årbog og finde ud af, at vi mænd bliver 76,6 år i gennemsnit, og så kan vi ellers regne baglæns og finde ud af, hvor mange år vi har tilbage. Problemet er bare, at vi ingen garanti har for, at vi ikke bliver kørt over lige om lidt. Altså den der grundlæggende følelse af, at man de ene øjeblik er her, og i det næste er vi væk. Det er simpelt hen ubegribeligt, og Gud – eller hvilken ”bagmand”, vi nu skal stå til regnskab for – har ikke gjort deres arbejde tilfredsstillende set fra mit synspunkt. Forklaringen på spillereglerne er simpelt hen ikke god nok. Det er de store ting, der driver mig, men så er der selvfølgelig også alle de mindre ting: at man har en oplevelse af, at virkeligheden ikke er så entydig, som man tror, men langt mere kompleks. Man finder måske ud af, at man har en eller anden replik, som en eller anden har sagt i en skolegård for over 20 år siden, med sig. Man ved godt, hvad den betyder, men hvorfor slæber man rundt på den? Men lige pludselig finder man ud af, at den rummer en hel verden! - Det er

det, jeg bliver nødt til at tage op gang på gang og forsøge at finde frem til en eller anden form for sandhed i.”

Priser:

1998 - BogForums Debutantpris

2000 - Statens Kunstfonds tre-årige stipendium